



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1091/2025
02.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Милене Рашић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничаром, у кривичном предмету окривљених АА и ББ, због кривичног дела лака телесна повреда у саизвршилаштву из члана 122. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Вељка Гигића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К 1078/23 од 29.04.2025. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 145/25 од 01.07.2025. године, у седници већа одржаној дана 02.10.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Вељка Гигића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К 1078/23 од 29.04.2025. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 145/25 од 01.07.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву К 1078/23 од 29.04.2025. године окривљени АА и ББ, оглашени су кривим због кривичног дела лака телесна повреда у саизвршилаштву из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ, па је окривљени АА осуђен на казну затвора у трајању од осам месеци, а окривљени ББ на казну затвора у трајању од десет месеци, које ће се извршити тако што ће их окривљени издржавати у просторијама у којима станују, уз примену електронског надзора, које не смеју напуштати, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусте просторије у којима станују, суд ће одредити да остатак казни затвора издрже у затвору. Окривљени су обавезани на плаћање трошкова кривичног поступка ближе одређених у изреци пресуде. Оштећени ВВ је упућен да имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Кж1 145/25 од 01.07.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Вељка Фигића, а пресуда Основног суда у Панчеву К 1078/23 од 29.04.2025. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Вељко Гигић, због повреде закона у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, без означавања повреде закона из члана 485. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљене ослободити од оптужбе.

Врховни суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљених доставио Врховном јавном тужилаштву, у складу са чланом 488. став 1. КЗ, и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Вељко Гигић, захтев за заштиту законитости подноси због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, без опредељивања конкретне повреде закона из члана 485. став 4. ЗКП, а у образложењу захтева наводи да је, у конкретном случају, ствар већ правноснажно пресуђена јер је пред Основним судом у Панчеву због истог догађаја, односно кривичног дела лака телесна повреда у саизвршилаштву из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ, вођен кривични поступак К 936/2023 који је правноснажно окончан пре доношења побијаних пресуда.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости, којима бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Вељко Гигић, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, Врховни суд оцењује као неосноване.

Из списка предмета произилази да је због радњи предузетих дана 27.02.2022. године у Панчеву на штету ВВ, оптужним актом јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Панчеву Кт 776/20 од 09.05.2022. године, окривљенима АА и ББ и ГГ стављено на терет кривично дело лака телесна повреда у саизвршилаштву из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ, за које су оглашени кривим и то окривљени ГГ, према ком је кривични поступак раздвојен, пресудом Основног суда у Панчеву К 936/2023 од 05.12.2022. године, а окривљени АА и ББ побијаном пресудом Основног суда у Панчеву К 1078/23 од 29.04.2025. године.

Одредбом члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП је прописано да битна повреда одредаба кривичног поступка постоји, ако је наступила застарелост кривичног гоњења или је гоњење искључено услед амнестије или помиловања или је ствар већ правноснажно пресуђена или постоје друге околности које трајно искључују кривично гоњење.

Одредбом члана 4. став 1. Протокола 7. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода је прописано да се никоме не сме поново судити, нити се може

поново казнити у кривичном поступку у надлежности исте државе за дело због ког је већ правноснажно ослобођен или осуђен у складу са законом и кривичним поступком.

Устав Републике Србије у члану 34. став 4. гарантује правну сигурност у казненом праву, одредбом да нико не може бити гођен ни кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен, или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен, а којим забранама подлеже вођење поступка за неко друго кажњиво дело.

Наведени принцип садржан је и у одредби члана 4. став 1. ЗКП, којом је прописано да нико не може бити гођен за кривично дело за које је одлуком суда правноснажно ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена, или је поступак правноснажно обустављен.

Уставни суд Републике Србије је, уважавајући судску праксу Европског суда за људска права, поставио критеријуме на основу којих се врши оцена да ли је дошло до повреде начела *ne bis in idem* и то: 1. да ли су оба поступка која су вођена против окривљеног вођена за дело које по својој природи представља кажњиво дело, односно да ли је запређена санкција по својој природи казненоправна; 2. да ли су дела због којих се окривљени казнено гони иста (*idem*); 3. да ли је постојала двострукост поступка (*bis*). Према томе, тек по испуњењу сва три критеријума може се говорити о правноснажно пресуђеној ствари.

Из цитираних одредби Устава, Закона и међународних аката, неспорно је да до повреде начела *ne bis in idem* може доћи само у ситуацији када је исто лице гођено за кривично дело за које је одлуком суда правноснажно ослобођено или осуђено, или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен, а што у овој ситуацији није случај јер је, према стању у списима предмета, против окривљених АА и ББ, због предметног догађаја, вођен само један поступак и то пред Основним судом у Панчеву у предмету К 1078/23, док је други поступак у предмету К 936/2023, на који се захтевом указује, пред Основним судом у Панчеву вођен против окривљеног ГГ, као саизвршиоца и према коме је кривични поступак раздвојен. Самим тим, у конкретном случају се не ради се о правноснажно пресуђеној ствари, у смислу одредбе члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, јер није испуњен критеријум да су против окривљених АА и ББ, вођена два поступка поводом истог догађаја.

Имајући у виду наведено, Врховни суд налази да побијаним пресудама није повређено начело *ne bis in idem* на штету окривљених АА и ББ, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости њиховог браниоца, адвоката Вељка Гигића, којим се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

Преосталим наводима захтева којима се истиче да побијане пресуде не садрже јасне разлоге о саизвршилаштву, бранилац окривљених АА и ББ, према налажењу Врховног суда, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, док наводима да није доказано да ли су окривљени задавали ударце оштећеном, односно да су извршили кривично дело за које су оглашени кривим, указује на повреду закона из члана 440. ЗКП, у чије разматрање се овај суд није упуштао, с обзиром на то да наведене повреде закона не представљају законске

разлоге због којих је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљенима преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став.1 ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић